

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 29908/05 – Симић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СИМИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 29908/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

24. новембар 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Симић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 3. новембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 29908/05), коју је Суду поднео против Државне Заједнице Србија и Црна Гора према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”) у то време држављанин Државне Заједнице Србија и Црна Гора, г. Живан Симић (у даљем тексту: “Подносилац представке”), дана 1. августа 2005. године.

2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе,

Србија је искључива страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Подносиоца представке заступао је г. Р. Спасојевић, адвокат из Ваљева. Владу Државне Заједнице Србија и Црна Гора, а, касније, Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 15. марта 2007. године Председник Другог одељења је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29. став 3. Конвенције, решио је, такође, да се основаност представке разматра истовремено када и допуштеност (члан 29. став 3).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1942. године и живи у Ваљеву.

6. Подносилац представке је 24. јула 1998. године, односно 16. новембра 1998. године поднео две посебне тужбе против свог послодавца Општинском суду у Ваљеву (у даљем тексту: „Општински суд“), захтевајући да буде враћен на посао као и заостале плате.

7. Ова два поступка су здружена 9. априла 1999. године.

8. После упућивања предмета нижем суду, Општински суд је 14. марта 2006. године пресудио против подносиоца представке.

9. Окружни суд и Врховни суд су 29. марта 2007. године, односно 3. априла 2008. године потврдили одлуку од 14. марта 2006. године.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

A. Закон о раду (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије, сл. гласник РС, бр. 70/01 и 73/01)

10. Члан 122. став 3 је предвиђао да судови морају решити све спорове из радног односа у року од 6 месеци од датума покретања поступка.

B. Закон о раду из 2005. године (објављен у Сл. гласнику РС, бр. 24/05 и 61/05)

11. Овај закон је ступио на снагу 23. марта 2005. године, чиме је ван снаге стављен закон из 2001. године.

12. Текст члана 195. став 3 Закона о раду из 2005. године одговара члану 122. став 3 Закона о раду из 2001. године.

ПРАВО

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1 КОНВЕНЦИЈЕ

13. Подносилац представке се жалио да је дужина поступка била некомпатибилна са захтевом „разумног рока“, који је утврђен чланом 6. став Конвенције и који гласи како следи:

“...Свако, током одлучивања о његовим (или њеним) грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу у разумном року ... пред непристрасним судом ...”

14. Влада је оспорила ову тврдњу.

15. Период који треба разматрати почео је тек 3. марта 2004. године када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију. Међутим, приликом оцене оправданости времена које је протекло после тог датума, у обзир се мора узети стање поступка у то време. До тог датума поступак је већ био у току више од добрих пет година.

16. Период о коме је реч окончан је 3. априла 2008. године. Тако је он трајао четири године и месец дана на три нивоа судске надлежности.

А. Допуштеност

17. Влада је ставила разне примедбе на допуштеност ових питања. Међутим, Суд је одбацио сличне примедбе у многим ранијим предметима (видети, на пример, *Цветковић против Србије*, број 17271/04, ст. 38 и 42, 10. јун 2008. године, *Томић против Србије*, број 25959/06, ст. 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, број 39177/05, ст. 85 и 86, 13. март 2007. године). Он не налази посебне околности у предметном случају које би захтевале да одступи од овакве судске праксе. Због тога он представку проглашава допуштеном.

Б. Основаност

18. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и односних органа и од каквог је значаја предмет спора за подносиоца представке (видети, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], бр. 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII). Суд подсећа да је у радним споровима неопходна посебна ажурност (*Ruotolo против Италије*, пресуда од 27. фебруара 1992. године, серија А број 230-Д, ст. 39, став 17).

19. Суд, такође, подсећа да се овај захтев додатно појачава у односу на државе где домаћи закон предвиђа да се такви предмети морају решавати са посебном хитношћу (видети ставове 10 – 12 у горњем тексту, као и, међу многим другим ауторитетима, *Стевановић против Србије*, број 26642/05, ст. 53 и 55, 9. октобар 2007. године).

20. Суд је често утврдио повреде члана 6. став 1 Конвенције у предметима у којима су покренута слична питања као у предметном

случају (видети, на пример, *Станковић против Србије*, број 29907/05, 16. децембар 2008. године).

21. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни аргумент који би могли да га убеди да у овом предмету донесе другачији закључак. С обзиром на своју судску праксу по овом питању, Суд сматра да је дужина поступка била прекомерна и да није испуњен захтев „разумног времена“. Према томе, дошло је до кршења члана 6. став 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

22. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

23. Подносилац представке је тражио 30,000 евра на име нематеријалне штете.

24. Влада је оспорила овај захтев.

25. Суд сматра да је подносилац представке претрпео извесну нематеријалну штету као последицу процедуралног закашњења у питању. Према томе, узимајући у обзир околности предмета и процењујући на правичној основи, Суд подносиоцу представке додељује 600 евра по овом основу.

B. Трошкови

26. Подносилац представке је, такође, тражио неодређени износ на име трошкова пред домаћим судовима као и на име трошкова у поступку пред Судом.

27. Влада је оспорила овај захтев.

28. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа (видети, на пример, *Iatridis против Грчке* (правично задовољење) [BB], број 31107/96, став 54, ECHR 2000-XI).

29. У предметном случају, на основу информација које поседује и горе наведених критеријума, Суд у потпуности одбацује захтеве подносиоца представке, као необразложене.

B. Затезна камата

30. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1 Конвенције;
3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, износ од 600 евра (шест стотина евра) на име нематеријалне штете, који ће бити претворени у националну валуту Тужене државе по курсу који ће важити на дан исплате, плус сваки порез који се може платити;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена;

4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 24. новембра 2009. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé,
TULKENS,
Секретара одељења
Председник

F.

**EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME**

1959 • 50 • 2009

SECOND SECTION

CASE OF SIMIĆ v. SERBIA

(Application no. 29908/05)

JUDGMENT

STRASBOURG

24 November 2009

This judgment will become final in the circumstances set out in Article 44 § 2 of the Convention. It may be subject to editorial revision.

In the case of Simić v. Serbia,

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *judges*,

and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having deliberated in private on 3 November 2009,

Delivers the following judgment, which was adopted on that date:

PROCEDURE

1. The case originated in an application (no. 29908/05) against the State Union of Serbia and Montenegro, lodged with the Court, under Article 34 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (“the Convention”), by, at that time, a citizen of the State Union of Serbia and Montenegro, Mr Živan Simić (“the applicant”), on 1 August 2005.

2. As of 3 June 2006, following the Montenegrin declaration of independence, Serbia remained the sole respondent in the proceedings before the Court.

3. The applicant was represented by Mr R. Spasojević, a lawyer practising in Valjevo. The Government of the State Union of Serbia and Montenegro and, subsequently, the Government of Serbia (“the Government”) were represented by their Agent, Mr S. Carić.

4. On 15 March 2007 the President of the Second Section decided to give notice of the application to the Government. It was also decided to rule on the admissibility and merits of the application at the same time (Article 29 § 3).

THE FACTS

I. THE CIRCUMSTANCES OF THE CASE

5. The applicant was born in 1942 and lives in Valjevo.

6. On 24 July 1998 and 16 November 1998 the applicant filed two separate claims against his employer with the Municipal Court in Valjevo (“the Municipal Court”), seeking revocation of his suspension from work as well as reinstatement and salary arrears, respectively.

7. On 9 April 1999 the two sets of proceedings were joined.

8. Following a remittal, on 14 March 2006 the Municipal Court ruled against the applicant.

9. On 29 March 2007 and 3 April 2008 the District Court and the Supreme Court, respectively, upheld the decision of 14 March 2006.

II. RELEVANT DOMESTIC LAW

A. Labour Act 2001 (Zakon o radu; published in the Official Gazette of the Republic of Serbia - OG RS - nos. 70/01 and 73/01)

10. Article 122 § 3 provided that all employment-related disputes were to be resolved by the courts within a period of 6 months from the date of institution of the proceedings.

B. Labour Act 2005 (Zakon o radu; published in OG RS nos. 24/05 and 61/05)

11. This Act entered into force on 23 March 2005 and thereby repealed the Labour Act 2001.

12. The text of Article 195 § 3 of the Labour Act 2005 corresponds to Article 122 § 3 of the Labour Act 2001.

THE LAW

I. ALLEGED VIOLATION OF ARTICLE 6 § 1 OF THE CONVENTION

13. The applicant complained that the length of the proceedings had been incompatible with the “reasonable time” requirement, laid down in Article 6 § 1 of the Convention, which reads as follows:

“In the determination of his civil rights and obligations ..., everyone is entitled to a ... hearing within a reasonable time by [a] ... tribunal...”

14. The Government contested that argument.

15. The period to be taken into consideration only began on 3 March 2004, when the Convention entered into force in respect of Serbia. However, in assessing the reasonableness of the time that elapsed after that date, account must be taken of the state of proceedings at the time. By that date the proceedings had already been pending well over five years.

16. The period in question ended on 3 April 2008. It thus lasted four years and one month for three levels of jurisdiction.

A. Admissibility

17. The Government raised various objections to the admissibility of these matters. However, the Court has rejected similar objections in many previous cases (see, for example, *Cvetković v. Serbia*, no. 17271/04, §§ 38 and 42, 10 June 2008; *Tomić v. Serbia*, no. 25959/06, §§ 81 and 82, 26 June 2007; *V.A.M. v. Serbia*, no. 39177/05, §§ 85 and 86, 13 March 2007). It finds no particular circumstances in the instant case which would

require a departure from this jurisprudence. It therefore declares the application admissible.

B. Merits

18. The Court reiterates that the reasonableness of the length of proceedings must be assessed in the light of the circumstances of the case and with reference to the following criteria: the complexity of the case, the conduct of the applicant and the relevant authorities and what was at stake for the applicant in the dispute (see, among many other authorities, *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). The Court reiterates that special diligence is necessary in employment disputes (*Ruotolo v. Italy*, judgment of 27 February 1992, Series A no. 230-D, p. 39, § 17).

19. The Court also notes that this requirement is reinforced additionally in respect of States where the domestic law provides that such cases must be resolved with particular urgency (see paragraphs 10-12 above, as well as, among other authorities, *Stevanović v. Serbia*, no. 26642/05, §§ 53 and 55, 9 October 2007).

20. The Court has frequently found violations of Article 6 § 1 of the Convention in cases raising issues similar to the one in the present case (see, for example, *Stanković v. Serbia*, no. 29907/05, 16 December 2008).

21. Having examined all the material submitted to it, the Court considers that the Government have not put forward any fact or argument capable of persuading it to reach a different conclusion in the present case. Having regard to its case-law on the subject, the Court considers that the length of the proceedings was excessive and failed to meet the “reasonable time” requirement. There has accordingly been a breach of Article 6 § 1.

II. APPLICATION OF ARTICLE 41 OF THE CONVENTION

22. Article 41 of the Convention provides:

“If the Court finds that there has been a violation of the Convention or the Protocols thereto, and if the internal law of the High Contracting Party concerned allows only partial reparation to be made, the Court shall, if necessary, afford just satisfaction to the injured party.”

A. Damage

23. The applicant claimed 30,000 euros (EUR) in respect of non-pecuniary damage.

24. The Government contested this claim.

25. The Court considers that the applicant must have suffered some non-pecuniary damage as a result of the procedural delay at issue. Accordingly, taking into account the circumstances of the case and making its assessment on an equitable basis, the Court awards the applicant 600 euros (EUR) under this head.

B. Costs and expenses

26. The applicant also claimed an unspecified amount for the costs and expenses incurred domestically, as well as those incurred in the proceedings before the Court.

27. The Government contested this claim.

28. According to the Court's case-law, an applicant is entitled to the reimbursement of costs and expenses only in so far as it has been shown that these have been actually and necessarily incurred and were also reasonable as to their quantum (see, for example, *Iatridis v. Greece* (just satisfaction) [GC], no. 31107/96, § 54, ECHR 2000-XI).

29. In the present case, regard being had to the information in its possession and the above criteria, the Court rejects, as unsubstantiated, the applicant's claims in their entirety.

C. Default interest

30. The Court considers it appropriate that the default interest should be based on the marginal lending rate of the European Central Bank, to which should be added three percentage points.

FOR THESE REASONS, THE COURT UNANIMOUSLY

1. *Declares* the application admissible;
2. *Holds* that there has been a violation of Article 6 § 1 of the Convention;
3. *Holds*
 - (a) that the respondent State is to pay the applicant, within three months from the date on which the judgment becomes final, in accordance with Article 44 § 2 of the Convention, EUR 600 (six hundred euros) in respect of the non-pecuniary damage suffered, which sum is to be converted into the national currency of the respondent State at the rate applicable on the date of settlement, plus any tax that may be chargeable;
 - (b) that from the expiry of the above-mentioned three months until settlement simple interest shall be payable on the above amount at a rate equal to the marginal lending rate of the European Central Bank during the default period plus three percentage points;
4. *Dismisses* the remainder of the applicant's claim for just satisfaction.

Done in English, and notified in writing on 24 November 2009, pursuant to Rule 77 §§ 2 and 3 of the Rules of Court.

S. DOLLÉ
Registrar

F. TULKENS
President